

18 966) HUIJER BEKOEFT DOOR
CLAIRES en OM Eiken

vonnis nr.

F°

VONNIS

nummer : 2502

datum : 24.4.2007

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 4C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitie nummer: AN64.L7.51569-02

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**

TEGEN :

1.
**gekend onder ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te**

2.
**gekend onder ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te**

BETICHT VAN:

Te

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

A. de eerste en de tweede,

Bij inbreuk op de artikelen 99, 146, 147, 148 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22.08.2003), houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handavingsbeleid betreft,

zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgmeester en schepenen,

de eerste, als exploitant, die tot de feiten opdracht heeft gegeven,
de tweede, als eigenaar, die hierna vermelde feiten heeft toegestaan of
aanvaard,

op het onroerend goed gelegen te
gekadastraerd als
met een globale oppervlakte van 95 a en 87 ca
eigendom van met maatschappelijke zetel te

bij akte verleden op 5/11/1985 ,

de hierna vermelde werken, handelingen en wijzigingen, omschreven in
artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening,

van 27/01/2003 en minstens tot 14/03/2006 , te hebben in stand gehouden,

namelijk in landschappelijk waardevol agrarisch gebied,

- de wijziging van het reliëf door een verharde ondergrond die omheind is
en gebruikt wordt als parkeerplaats voor voertuigen, opleggers van
vrachtwagens.
- het gebruik voor de opslag van allerhande materieel: opleggers van
vrachtwagens, verschillende metalen onderdelen van grote kranen,
betonblokken van kranen, diverse containers, metalen onderdelen, gesta-
pelde metalen omheiningen.

met de verzwarende omstandigheid dat tweede verdachte instrumenterend
ambtenaar, vastgoedmakelaar of een persoon is die in de uitoefening van
zijn beroep of activiteit, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te
huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen
ontwerpt en/of opstelt of een persoon is die bij die verrichtingen als tussen-
persoon is opgetreden, bij de uitoefening van zijn beroep;

B. de eerste,

Van 27/01/2003 en minstens tot 14/03/2006.

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 2, 39 en 40 van het decreet van
28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 2 § 1 van het besluit
van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse reglement
betreffende de milieuvergunning (VLAREM) van 6 februari 1991, zonder
vooraf melding te hebben gedaan een inrichting die behoort of na de
geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploi-
teerd,

namelijk rubriek 15.1,1^o: al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden:
1°. 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens andere dan personenwagens.

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden
door de bewaarder der Hypotheken kantoor te dd. 5 januari
2007

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de gedaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door
meester advocaat loco meester advocaat bij de balie
te

Uit de elementen van het strafdossier, meerbepaald de vaststellingen van de stedenbouwkundig inspecteur, blijkt dat beklaagden zonder vergunning en in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied een terrein in gebruik te hebben genomen voor de opslag van allerlei materieel en bedrijfsvoertuigen, dit alles duidelijk in strijd met de bestemming van het gebied.

Volgens beklagde was een herziening van het Bijzonder Plan van Aanleg in het vooruitzicht gesteld waarbij het perceel zou worden opgenomen als KMO-zone. Op 4 oktober 2004 werd echter een definitief Bijzonder Plan van Aanleg aangenomen waarin het perceel niet als KMO-zone werd weerhouden. Niettegenstaande er omtrent de gebiedsbestemming vanaf dat ogenblik geen enkele onduidelijkheid meer was, bleven beklaagden onverminderd doorgaan met het gebruik van het terrein als verharde opslagplaats voor hun bouw materieel. Deze illegale toestand duurt tot op heden voort zoals afdoende blijkt uit de foto's in het dossier en dit niettegenstaande door de stedenbouwkundige inspecteur op 13 juni 2005 een herstelvordering onder verbeurte van een dwangsom werd genomen.

Dat beklaagden ondanks de duidelijke bestemming van het gebied de illegale toestand hebben laten voortbestaan, blijkt uit het feit dat zij slechts zeer recentelijk stappen hebben ondernomen om een vergunning aan te vragen voor de ophoging van een ander perceel waarnaar de activiteiten van de

opslag van allerhande materieel kunnen worden verplaatst.

De verdediging beroept zich op een noodtoestand die er zou in bestaan dat zij gedwongen was tot ingebruikname van het betrokken perceel door een nijpend plaatsgebrek omdat de onderneming zich als het ware op een eiland bevond tussen landschappelijk waardevol agrarisch gebied waardoor ze belemmerd werd in haar economische expansie.

De rechtvaardigingsgrond van de noodtoestand veronderstelt een conflict tussen twee rechtsgoederen waarbij bewust voorrang wordt gegeven aan het hogere rechtsgoed en de vrijwaring van dit hogere rechtsgoed onmiddellijk noodzakelijk is. Dit is duidelijk niet het geval nu de onderneming zich van in het begin bewust in de buurt van het agrarisch gebied heeft gevestigd en van bij de aanvang op de hoogte was van de beperkingen die daaraan verbonden waren. Beklaagden beroepen zich op een noodtoestand maar tonen niet aan dat er in de omgeving geen andere mogelijkheden zouden zijn geweest om een bedrijfsgrond te verwerven, te kopen of te huren waar zij hun economische activiteiten konden uitbreiden. Tenslotte kan niet worden aanvaard dat de economische uitbreiding van één welbepaalde onderneming een hoger rechtsgoed zou zijn dat bescherming verdient boven de goede ruimtelijke ordening en de bescherming van landschappelijk waardevolle gebieden die beiden het algemeen belang dienen.

De verdediging voert verder aan dat de overheid een gedoogbeleid zou hebben gevoerd in zoverre zij geen acties heeft ondernomen tegen het gebruik van het perceel door beklagden als industriegebied. In casu is er echter geen sprake van een actief gedoogbeleid nu reeds in 2004 een definitief Bijzonder Plan van Aanleg werd aangenomen waarin het perceel niet als KMO-zone werd weerhouden en een jaar later door de bevoegde overheid reeds een herstellvordering onder verbeurte van een dwangsom werd genomen.

De bewezen feiten A en B vermengen zich in hoofde van beklagden als zijnde gepleegd met een zelfde strafbaar opzet. De feiten zijn ernstig en wijzen in hoofde van beklagden op een gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening en het landschappelijk waardevol gebied. Deze regelgeving dient het algemeen belang en kan door beklagden niet terzijde worden geschoven om particuliere commerciële belangen te laten primeren. Beklaagden beschikken wel over een blanco strafregister.

Gelet op het langdurig talmen van beklagden om zich in regel te stellen en het perceel te ontruimen en gelet op het belang van het betrokken perceel als landschappelijk waardevol agrarisch gebied komt het de rechtbank gepast voor de herstellvordering op te leggen die door de stedenbouwkundige ambtenaar op 13 juni 2005 werd geformuleerd.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Gelet op de artikelen 162, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 5, 6, 7 en 7bis van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003 de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26.06.2000 en 30.3.2000 betreffende de invoering van de euro artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door de wetten van 24.12.1993 en 22.4.2003, het KB van 19.12.2003, de programmawet van 27.12.2004 en het KB van 31.10.2005; artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878, en bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen als aangehaald in de tenlasteleggingen A en B, alsmede de artikelen 38, 40, 41bis, 65, 66 van het strafwetboek;

Rechtdoende op tegenspraak

VEROORDEELT

voor de vermengde feiten A en B :

tot een geldboete van VIJFDUIZEND EUR

voor het feit A :

tot een geldboete van VIJFDUIZEND EUR

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de verhardingen, de volledige afsluiting (met inkompoort), de opgeslagen materialen en de geparkeerde voertuigen. Dit houdt in dat de bodem in de oorspronkelijke staat wordt hersteld en tevens dienen alle afbraakmaterialen afgevoerd te worden.

Aan de veroordeelden wordt een dwangsom opgelegd van 500 EUR per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen een maand na de betekening van het vonnis.

Verplicht veroordeelden, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, elk tot het betalen van een bijdrage van **25 EUR**, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wetten van 26.06.2000 en 7.2.2003, vermeerderd met 45 decimes en gebracht op 137,50 EUR per bijdrage.

Verplicht veroordeelden elk tot betaling van 1/2 van de kosten van het geding belopende **139,74 EUR** en, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en de wet van 26.06.2000, elk tot een vergoeding van 25 EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wetten van 26/6/2000 en 7/2/2003 de geldboeten van 5.000 EUR, vermeerderd wordt met 45 decimes, zodat elke geldboete 27.500 EUR bedraagt.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en zeven.

AANWEZIG:

ondervoorzitter, voorzitter van de kamer,
rechter
rechter,
rechter,
/ substituuat-procureur des konings,
griffier.